

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ה' נִסָּן:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹתְרֵי"ן הַיּוֹמִי:

חֹזֵר ע

וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי
יִשְׂרָאֵל: (ויקרא ט)

כִּי כָל הַדְּבָרִים הֵם עַל הָאָרֶץ, כִּמוֹ שֶׁאָנוּ רוֹאִין בְּחוּשׁ, שֶׁהַכֹּל גָּדֵל
מִן הָאָרֶץ, וְכָל הַדְּבָרִים וְהַבְּרִיּוֹת הַזֵּלֵכִים וּמְנַחִים עַל הָאָרֶץ,
וְאִי אֶפְשָׁר שִׁפְסְקוּ וַיִּתְרַחֲקוּ מֵהָאָרֶץ. אִם לֹא עַל-יַדֵּי כַּח הַמְּכַרִּיחַ
הֵינּוּ עַל-יַדֵּי שֵׁישׁ מִי שֶׁמְכַרִּיחַ הַדָּבָר, וְנוֹטְלוֹ מִמְּקוֹמוֹ מֵהָאָרֶץ,
וּמִרְחִיקוֹ מִמְּנָה. וְכִפִּי כַּח הַמְּכַרִּיחַ, כֵּן נִתְרַחֵק הַדָּבָר מֵהָאָרֶץ.
וְאַחֲר־כֵּךְ כְּשֶׁנִּפְסַק כַּח הַמְּכַרִּיחַ, חוֹזֵר הַדָּבָר לְהָאָרֶץ. כִּגּוֹן: אִם
זוֹרֵק אָדָם דָּבָר לְמַעְלָה, אֲזִי עַל-יַדֵּי כַּחוֹ מְכַרִּיחַ הַדָּבָר וּמִפְּסִיקוֹ
מֵהָאָרֶץ. וְכִפִּי כַּחוֹ, כֵּן מְכַרִּיחַ הַדָּבָר וְזוֹרְקוֹ לְמַעְלָה יוֹתֵר. וְאַחֲר־כֵּךְ
כְּשֶׁנִּפְסַק כַּחוֹ, שֶׁהוּא כַּח הַמְּכַרִּיחַ, חוֹזֵר הַדָּבָר וְנוֹפֵל לְהָאָרֶץ. כִּי
הָאָרֶץ יֵשׁ לָהּ כַּח הַמוֹשֵׁף, וּמִמְּשַׁכֵּת כָּל הַדְּבָרִים לְעֶצְמָהּ. כִּי אִם
לָאוּ, לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְהִתְקַיֵּם עָלֶיהָ, כִּי הָיָה רָאוּי לִפְלֹ מִמְּנָה,
מִחֲמַת שֶׁהִיא כְּדוֹרִית, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם עוֹמְדִים סְבִיבָהּ כִּידוּעַ, אִךְ
שֵׁישׁ לָהּ כַּח הַמוֹשֵׁף. וְעַל כֵּן כְּשֶׁנִּפְסַק כַּח הַמְּכַרִּיחַ, וְחוֹזֵר הַדָּבָר
וְנוֹפֵל לְמַטָּה לְהָאָרֶץ, כָּל מַה שֶׁמֵּתְקָרֵב יוֹתֵר לְמַטָּה, הוּא פוֹרֵחַ
וְנוֹפֵל לְמַטָּה בְּמַהֲירוֹת יוֹתֵר, זֶה מִחֲמַת שֶׁמֵּתְקָרֵב לְהַכֹּחַ הַמוֹשֵׁף
שֶׁל הָאָרֶץ, עַל-כֵּן נוֹפֵל בְּמַהֲירוֹת יוֹתֵר לְמַטָּה.

וְהַצְדִּיק הוּא בְּחִינַת עֶפְרַיִם הַז'ל, כִּי הַצְדִּיק הוּא יְסוּד עוֹלָם
כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב (משלי י): "וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם", וְכָל

הַדְּבָרִים עוֹמְדִים עָלָיו. וַיֵּשׁ לוֹ כַּח הַמוֹשֶׁה, לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַדְּבָרִים אֵלָיו. כִּי זֶה הַצְּדִיק, הוּא רַק יַחִיד בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא יְסוּד עוֹלָם, שְׂכַל הַדְּבָרִים נִמְשָׁכִים מִמֶּנּוּ, וְאֶפְלוּ כָּל הַצְּדִיקִים הֵם רַק עֲנָפִים מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ. יֵשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲנָף, מִמֶּנּוּ, וַיֵּשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲנָף מִן הָעֲנָף. כִּי זֶה הַצְּדִיק הַיָּחִיד בְּעוֹלָם, הוּא עֲנֵן וְשֶׂפֶל, וּמְשִׁים עֲצָמוֹ כְּעָפָר, בְּבְחִינַת (בְּרֵאשִׁית י"ח): "וְאֲנֹכִי עָפָר וְאֶפֶר". וְעַל־כֵּן הוּא יְסוּד עוֹלָם, הֵינּוּ בְּחִינַת עָפָר, שְׂכַל הַדְּבָרִים הֵם עָלָיו כֵּן"ל. וְזֶה שֶׁאֲנֹנוּ מְבַקְשִׁים: 'וְנִפְשֵׁי כְּעָפָר לְכֹל תִּהְיֶה', הֵינּוּ שִׁיחָה לָּהּ כַּח הַמוֹשֶׁה, לְהַמְשִׁיךְ הַכֹּל אֵלָיו כְּעָפָר כֵּן"ל. וְזֶה הַצְּדִיק, מִמְּשִׁיךְ כָּל הַשְּׂפָעוֹת לְעוֹלָם, בְּבְחִינַת (אִיּוֹב כ"ח): "וְעִפְרוֹת זָהָב", שְׂכַל הַשְּׂפָעוֹת נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת עָפָר, מִהַצְּדִיק הַכֵּן"ל. וְעַל כֵּן אִם נוֹתֵנִין צְדָקָה לְזֶה הַצְּדִיק, הוּא מִתְבָּרֵךְ מִיָּד. כִּי הוּא בְּחִינַת זְרִיעָה עַל הָעָפָר, שֶׁמִּצְמַחַת כָּפֶל כְּפִלִים, בְּבְחִינַת (הוֹשֵׁעַ י): "זִרְעוּ לָכֶם לְצְדָקָה וְקַצְרוּ לְפִי חֶסֶד". אֲבָל אִם נוֹתֵן צְדָקָה לְמִי שֶׁאֵינוֹ בְּחִינַת עָפָר כָּלֵל, אֵינוֹ עוֹשֶׂה פְרוֹת. וְזֶה שְׂקָלֵל יִרְמִיָּה אֶת אַנְשֵׁי עֲנָתוֹת: "בְּעֵת אֲפֹךְ עֲשֵׂה בָהֶם" - הַכְּשִׁילִם בְּעַנְיִים שֶׁאֵינָם מְהַגְנִים' (בְּבֹא קָמָא ט"ז:), הֵינּוּ שֶׁאֵינָם בְּבְחִינַת עָפָר כָּלֵל, וְעַל כֵּן הַצְּדָקָה שְׁנוֹתֵנִים לָהֶם אֵינָה בְּחִינַת זְרִיעָה כָּלֵל.

וְהַנֶּה הִיא רְאוּי שֶׁיִּמְשָׁכוּ כָּל בְּנֵי אָדָם לְזֶה הַצְּדִיק, שֶׁהוּא בְּחִינַת עָפָר, שֶׁיֵּשׁ לוֹ כַּח הַמוֹשֶׁה כֵּן"ל. אִךְ עַל־יְדֵי כַּח הַמְכָרִית, מִפְּסִיקִין וּמְרַחֲקִין מִמֶּנּוּ. הֵינּוּ, שֶׁיֵּשׁ בְּנֵי אָדָם, שְׂעַל־יְדֵי דְבוּרָם וּמְעַשִּׂיהֶם, הֵם מְכָרִיחִים אֶת בְּנֵי אָדָם לְהַפְּסִיקָם וְלִהְרַחֲקָם מִהַצְּדִיק הַכֵּן"ל. וּלְפִי כַּח הַמְכָרִית, כֵּן מְרַחֵק מִהַצְּדִיק כֵּן"ל. וְאַחַר־כֵּךְ כְּשִׁיפְסִיק כַּח הַמְכָרִית, יַחְזֹר וְיִמְשִׁיךְ עֲצָמוֹ וַיִּתְקַרֵּב לְהַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּחִינַת עָפָר כֵּן"ל. כִּי כְּשִׁיפְסִיק הַמְכָרִית,

יָשׁוּב לְהַעֲפֹר לְהַצְדִּיק הַנִּ"ל, שֵׁישׁ לוֹ כַּח הַמוֹשֵׁף כַּנִּ"ל. וְעַל־כֵּן יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שֶׁהֵם רְחוּקִים מְאֹד מִהַצְדִּיק, מִחֲמַת שֶׁהֵם עֲדִין בְּכַח הַמְּכַרִּיחַ הַמְּרַחֵיק אוֹתָם, אֲבָל אַחֲר־כֵּךְ כְּשִׁיפְסִיק כַּח הַמְּכַרִּיחַ, יַחֲזִרוּ וְיִתְקַרְבוּ כַּנִּ"ל. וְזֶה שְׂאֵנוּ רוֹאִין, כְּשֶׁאָדָם נוֹסֵעַ לְהַצְדִּיק, כָּל מֵה שְׂמֵת־קָרֵב לְמָקוֹם הַצְדִּיק יוֹתֵר, יֵשׁ לוֹ חֶשֶׁק יוֹתֵר, מִחֲמַת שְׂמֵת־קָרֵב יוֹתֵר לְהַכַּח הַמוֹשֵׁף כַּנִּ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת מְשָׁכֵן, כִּי מְשָׁכֵן הָיָה לוֹ כַּח הַמוֹשֵׁף, לְהַמְשִׁיף אֱלֹהוֹת לְמָקוֹם שֶׁהָיָה עוֹמֵד שָׁם. בְּחִינַת (שִׁיר הַשִּׁירִים א): "מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה", 'אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה' דִּיקָא. כִּי כָּל מֵה שְׂמֵת־קָרֵב יוֹתֵר אֵלָיו, הוּא רֵץ בְּיוֹתֵר כַּנִּ"ל, מִחֲמַת הַכַּח הַמוֹשֵׁף כַּנִּ"ל. וְכַמוּבָא בַּמִּדְרָשׁ (שְׁמוֹת פָּרָק ל"א) שֶׁהַמְשָׁכֵן הוּא לְשׁוֹן מְשָׁכוֹן, שֶׁהוּא מְשָׁכוֹן לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁתְּשִׁירָה שְׂכִינָה אֶצְלָם אֲפִלוּ אִם יַחֲטְאוּ, חֵם וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (וַיִּקְרָא כ"ו): "וְנָתַתִּי מְשָׁכְנֵי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא תִגְעַל נַפְשֵׁי אֶתְכֶם". נִמְצָא שֶׁעַל־יְדֵי הַמְשָׁכֵן, הַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה בְּיִשְׂרָאֵל. הֵינּוּ כַּנִּ"ל, כִּי מְשָׁכֵן לְשׁוֹן מְשַׁכְּנֵי וְכוּ', שֵׁישׁ לוֹ בְּחִינַת כַּח הַמוֹשֵׁף, לְהַמְשִׁיף אֱלֹהוֹת לְמָקוֹם שֶׁהָיָה עוֹמֵד שָׁם כַּנִּ"ל. וְעַל כֵּן אִי אֶפְשָׁר לְהַקִּים אֶת הַמְשָׁכֵן, אֶלָּא הַצְדִּיק שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲפָר, בְּחִינַת מִשָּׁה, שֶׁהָיָה עָנּוּ מִכָּל הָאָדָם, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (שְׁמוֹת מ): "וַיִּקָּם מִשָּׁה אֶת הַמְשָׁכֵן". וְאַחַר לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַקִּימוֹ, כִּי דִּוְקָא זֶה הַצְדִּיק, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲפָר, בְּחִינַת כַּח הַמוֹשֵׁף, יָכוֹל לְהַקִּים הַמְשָׁכֵן, שֶׁהוּא בְּחִינַת כַּח הַמוֹשֵׁף, לְהַמְשִׁיף הָאֱלֹהוֹת כַּנִּ"ל:

וְזֶה שְׂכָתוֹב (דְּבָרִים ז): "לֹא מֵרַבְּכֶם חֶשֶׁק ה' בְּכֶם כִּי אֵתֶם הַמְּעַט", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (חֵלִין פ"ט וְהוּבָא בְּפִרְש"י שָׁם): "לֹא וְכוּ' רַק מִחֲמַת שֶׁאֵתֶם מִמְּעִיטִין עֲצַמְכֶם וְכוּ', חֶשֶׁק ה' בְּכֶם". כִּי מִחֲמַת שֶׁהֵם מִמְּעִיטִין וּמְקַטִּינִים עֲצָמוֹ, עַל־יְדֵי־זֶה הֵם בְּבְחִינַת עֲפָר,

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תלח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שֵׁישׁ לוֹ כַּח הַמוֹשֵׁךְ, בְּחִינַת מִשְׁכָּן, שְׁמוֹשֵׁךְ הָאֱלֹהוֹת כַּנ"ל, וְעַל-כֵּן
חָשַׁק ה' בָּכֶם. וְזֶה בְּחִינַת (יִשְׁעִיה נ"ו): "אֲשַׁכֵּן אֶת דַּכָּא", כִּי עַל-יְדֵי
שְׁפָלוֹת, שְׂמֵשִׁים עֲצָמוֹ כְּעָפָר, עַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לוֹ כַּח הַמוֹשֵׁךְ,
לְהַמְשִׁיךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵצְלוֹ, שְׂזָהוּ בְּחִינַת הַמִּשְׁכָּן כַּנ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת הַכְּבוֹד הַנֶּאֱמָר אֵצֶל הַמִּשְׁכָּן, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת כ"ט):
"וְנִקְדַּשׁ בְּכַבֹּדִי", וְכְמוֹ שְׁפָתוֹב (שָׁם מ): "וְכָבוֹד ה' מָלֵא אֶת
הַמִּשְׁכָּן". כִּי כָּל הַכְּבוֹד שֵׁישׁ לְכָל אָדָם שְׁבַע עוֹלָם, מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל,
כָּלָם יֵה מְקַבְּלִים רַק מִזֶּה הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא בְּחִינַת עָפָר, בְּחִינַת
מִשְׁכָּן, שְׂמֵמָנוּ נִמְשָׁךְ הַכֹּל. כִּי כָּל הַכְּבוֹד וְהַגְּדָלָה, הוּא רַק אֵצֶל
זֶה הַצַּדִּיק, וְכָל מְקַבְּלִים מִמָּנוּ. כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (מִגְּלָה ל"א): 'כָּל מְקוֹם
שֶׁאֵתָה מוֹצֵא גְּדָלָתוֹ שָׁם אֵתָה מוֹצֵא עֲנֻתָנוֹתוֹ'. נִמְצָא, שְׁבַמְקוֹם
הַשְּׁפָלוֹת וְהַקְּטָנוֹת, שָׁם שׁוֹרָה כָּל הַכְּבוֹד וְהַגְּדָלָה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב:
"אֲשַׁכֵּן אֶת דַּכָּא". וְעַל כֵּן כָּל הָרְאשִׁים שְׁבַע עוֹלָם, מְקַבְּלִים כְּבוֹדָם
מִזֶּה הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא בְּחִינַת עָפָר וְכֵן הַתְּחִלָּה שׁוֹת הַכְּבוֹד, כִּי בְּכָל
פַּעַם נִתְחַדֵּשׁ הַכְּבוֹד, שְׂזָה הַמְּמַנֶּה בָּא לְהַתְּמַנֶּה אַחֵר, וְנִתְחַדֵּשׁ
הָרְאשִׁיּוֹת וְהַכְּבוֹד הוּא הַכֹּל עַל-יְדֵי זֶה הַצַּדִּיק. כִּי כִּפִּי הִקְמַתוֹ אֶת
הַמִּשְׁכָּן בְּכָל פַּעַם שְׂמֵשִׁם בָּא הַכְּבוֹד בְּבְחִינֹת: "וְכָבוֹד ה' מָלֵא
אֶת הַמִּשְׁכָּן" כַּנ"ל, כֵּן נִתְחַדֵּשׁ כָּל הַכְּבוֹד וְהָרְאשִׁיּוֹת כַּנ"ל:

וְזֶה, וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מִשָּׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי
יִשְׂרָאֵל. כִּי כִשְׁהַצַּדִּיק צָרִיד לְקָרוֹת אֶת רְאשֵׁי הָעָם, הוּא
קוֹרָא אוֹתָם בְּזֶה שֶׁהוּא מְקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן, שְׂשָׁם הַכְּבוֹד כַּנ"ל,
וְעַל-יְדֵי-זֶה קוֹרָא אוֹתָם, כִּי כָּלָם בָּאִים אֵלָיו לְקַבֵּל הַכְּבוֹד מִמָּנוּ.
וְזֶה 'בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי, שֶׁהִקִּים מִשָּׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן, עַל-יְדֵי-זֶה, 'קָרָא
מִשָּׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם כָּלֵל רְאשֵׁי הָעָם, מִקְטָן
וְעַד גְּדוֹל. כִּי עַל-יְדֵי הַקְּמַת הַמִּשְׁכָּן, קָרָא אֶת כָּל רְאשֵׁי הָעָם, שֶׁהֵם

בְּחִינַת אֶהְרֹן וּבְנָיו וְכוּ' כַּנִּלְכָּד: וְזֶה שְׁאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה (ראש־השָׁנָה א): 'שְׁנֵי־סָן רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְמַלְכִים', כִּי אִזּוּ הָיָה הַקָּמַת הַמִּשְׁכָּן, שְׁמֵשֶׁם נִמְשָׁךְ הַכָּבוֹד שֶׁל מַלְכִים שֶׁל כָּל הַמְּמַנִּים וְהָרֹאשִׁים כַּנִּלְכָּד: וְעַל־כֵּן הָיָה הַקָּמַת הַמִּשְׁכָּן בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן וְדוֹקָא, כִּי זֶה בְּחִינַת רֹאשׁ חֹדֶשׁ, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְחַדְּשִׁים כָּל הָרֹאשִׁים כַּנִּלְכָּד, וְזֶהוּ בְּחִינַת רֹאשׁ־חֹדֶשׁ נִסָּן רֹאש־הַשָּׁנָה לְמַלְכִים כַּנִּלְכָּד:

סדר קצור לקווי מוהר"ן תימני:

ויהי ביום השמיני - ע

א יש צדיק אמתו שהוא יסוד העולם כמו שכתוב: "וצדיק יסוד עולם" (משלי י' כה), וזה הצדיק הוא רק יחיד בעולם כי הוא יסוד העולם שכל הדברים נמשכין ממנו, ואפלו כל הצדיקים הם רק ענפים ממנו כל אחד לפי בחינתו, יש שהוא בחינת ענף ממנו. ויש שהוא בבחינת ענף מן הענף. וזה הצדיק היחיד בעולם הוא ענו ושפל ומשים עצמו כעפר ועל־ידי־זה יש לו כח המושך להמשיך כל העולם אליו לקרבם להשם יתברך ולתורתו הקדושה, וזה הצדיק ממשוך כל השפעות העולם:

ב גם הוא בחינת משכן שהיה לו כח המושך להמשיך אלהות להמקום שהיה עומד שם וכן הצדיק הזה יש לו כח המושך להמשיך אלהות למקום שהוא שם:

ג גם הכבוד שיש לכל אדם שבעולם מקטן ועד גדול כלם הם מקבלים רק מהצדיק הזה, כי כל הכבוד והגדלה הוא רק אצלו וכלם מקבלים ממנו. וכן התחדשות הכבוד, כי בכל פעם נתחדש הכבוד שזה הממנה בא להתמנות אחר ונתחדש הראשיות

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹד

ב'תתמ אומר מוהר"ת זצ"ל "צדק צדק מקוה שיהיה מצדד מוסרי רבנו יהיה תיקון לכל" א
זקק נתן ולא יעבוד" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שעי"י ישיבת תיקון המידות א

והכבוד הוא הכל על ידי זה הצדיק כפי הקמתו את המשכן בכל פעם שמשם בא כל הכבוד:

ד מה שהעולם רחוקים מן הצדיק הזה ואין הכל נמשכים אליו הוא על ידי כח המכריח. שהוא כנגד כח המושך של הצדיקים, כי יש בני אדם שעל ידי דבוריהם ומעשיהם הם מפסיקים ומכריחים להתרחק מהצדיק האמת, ועקר התגברות כח המכריח הוא על ידי גאות וגסות הרוח וכבוד שמתירא שיהיה נפחת כבודו ויתבזה כשיתקרב אל האמת, על כן כל מי שרוצה לידע האמת לאמתו ישפיל דעתו באמת ויזכר פחיתותו ושפלותו באמת וכל מה שעבר עליו מעודו, וכשירגיש שפלותו באמת אז בודאי יתגלה לו האמת ויתגבר כח המושך על כח המכריח ויהיה נמשך בזריות גדול להצדיק האמת:

ה בשנותן צדקה להצדיק הזה שמשים עצמו כעפר הוא מתברך מיד, כי הוא בחינת זריעה על העפר שמצמיח בפלי כפלים בבחינת: "זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד" (הושע י"ב):

ו כל מה שהאדם מקטין את עצמו ביותר יש לו כח המושך יותר והינו להמשיך שכירת אלהותו לתחתונים שישכן עמנו שזהו רצונו יתברך מיום שברא את עולמו. וכן להמשיך אנשים אליו לקרבם לעבודתו יתברך וכן להמשיך השפעות טובות וברכות לישראל וכמו כן הוא זוכה להמשיך ולהתקרב להצדיק האמת כנ"ל:

סדר תפי מוהר"ן הוי"מ:

תקו (סד) פעם אחת דבר מענין הפאות שיש בהם תלתלים שקורין גיקרייזלטע פאות [פאות מסלסלים] ולא גלה מאומה בזה. אך הבנתי איזה רמזים בדבריו. עכשו נזכרתי מה שדברו

אז מפסוק (שיר השירים ה): "קוצותיו תלתלים" ואמר שהיא בחינה הנ"ל:

תקח (סה) אומר כשמתנגע האדם בתפלתו ואינו יכול להתפלל אזי מכרח לומר הדבורים בפשיטות גמור האל הגדול הגבור והנורא בפשיטות גמור בלי חיות והתלהבות כלל, ויאמר כך כמה תבות וענינים, ואם יזכה יוכל להתעורר אחר כך להתלהבות גדול על ידי זה. על כן אצל אנשים פשוטים כשרוצים להתפלל בכונת הלב, צריכין להתממה בתפלתם כי נעשה אצלם כמה ענינים בתפלה כמה עליות וירידות בתפלה אחת. כי בתחלה מתנגע עצמו להתפלל בכונה ולפעמים אז על פי רב אינו יכול להתפלל בכונה ואז מכרח לומר בפשיטות לגמרי האל הגדול הגבור והנורא וכיוצא בזה. ואחר כך חוזר ומתלהב לפעמים ויכול להיות נעשה כך כמה פעמים בתפלה אחת. ואמר אז לפנינו אלו הדבורים האל הגדול הגבור והנורא כמו מי שמדבר בחלישות פח בקרירות בלי התלהבות כלל, ואף על פי כן פנימיות כונתו קשורה בהדבורים. ואי אפשר לציר זאת בכתב, אך המשכיל יכול להבין עצות מזה בתפלתו כשאין יכולים להתפלל. ענה ואמר ואם אין אתה יכול להתפלל כלל, אם תזכה תאמר איזה דבור הגון באמת בתחנונות ובקשיות אחרות, ואם גם זה לא תזכה מה לעשות, אף על פי כן קנה אל השם:

תקט (טו) קדם ארץ ישראל אומר להרב דפה ברסלב אני אוהב אותך מאד על כן אני מברכה (בלשון אידיש ווינטש איך דיר) שתזכה בעולם הבא להבין השיחות הלזין שלי:

תקי (טז) ספר לי חברי רבי נפתלי שפעם אחת ספר עמו ממצות תפלין, והפליג מאד בקדש התפלין, ואמר שראוי לאדם

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתמ"ב - אָמַר מִוֹהַר־נִי"ת זִצ"ל "לָךְ לָנֶצַח מִקֻּוֹה שִׁדְךָ לְאֶחָד מִסֹּפְרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִיקוּן לְכַל" -
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתו ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

לְהִתְלַהֵב מְאֹד בְּהִנָּחַת תְּפִלִּין, כִּי תְּפִלִּין הֵם קְדוּשִׁים וְנוֹרָאִים מְאֹד, וְרֵאוּ שִׁיפֵל עַל הָאָדָם פֶּחַד וְרַעְדָה גְּדוֹלָה וְאִימָה וְיִרְאָה עֲצוּמָה כְּשֶׁרוֹצֶה לְהִנִּיחַ תְּפִלִּין אֲשֶׁר קְדָשְׁתָם שְׂגָבָה וְגָבְהָה מְאֹד, וְהֵאָרִיךְ בָּזָה הֶרְבֵּה. וְגַם אָנֹכִי הִבְנֵתִי מִדְּבָרָיו עֵצָם הַפְּלִגַת נוֹרָאוֹת קְדָשֵׁת הַתְּפִלִּין. וְאָמַר שְׂכֵמָה וְכֵמָה תּוֹרוֹת שְׁלוֹ רַבּוֹת מְאֹד כָּלָם נֶאֱמָרוּ עַל מִצְוֹת תְּפִלִּין, אַף־עַל־פִּי שְׁלֹא נִזְכָּר שָׁם תְּפִלִּין כָּלֵל אַף־עַל־פִּי־כֵן הֵם נֶאֱמָרוּ עַל עֲנִין תְּפִלִּין. וְהֵם בְּחִצּוֹצְרוֹת בְּסִימָן ה'. אָנֹכִי הַשֵּׁם אֶלְקִיךָ בְּסִימָן ד' וְכִי הָאִישׁ הַחֲפִיץ חַיִּים בְּסִימָן ל"ג, וְאֲשֶׁרִי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה סִימָן ל"ה, וּמִרְכָּבוֹת פֶּרַעַה בְּסִימָן ל"ח כָּלָם בְּלִקוּטֵי הָרֵאשׁוֹן. וְעוֹד מֵאֲמָרִים רַבִּים אֲשֶׁר נֶאֱמָרוּ בְּאוֹתָן הַזְּמַנִּים כָּלָם נֶאֱמָרוּ עַל תְּפִלִּין. וּמִזֶּה יוּכַל לְשַׁעַר מְעַט עַד הֵיכָן גָּדְלוֹ וְשִׁגְבוֹ קְדָשֵׁת הַתְּפִלִּין:

תְּקִיָּא (סח) אָמַר שֶׁהוּא יוֹדֵעַ מִסּוֹפֵר אֶחָד שֶׁהוּא צַדִּיק גָּנוּז, וְרָצָה רַבָּנוּ זְכוּרָנוּ לְבָרְכָה מְאֹד שִׁיְהִיָּה לָנוּ תְּפִלִּין מִמֶּנּוּ וְאָמַר שֶׁהוּא רוֹצֶה לְנַסֵּעַ אֵלָיו בְּעֶצְמוֹ וְלִקַּח מִמֶּנּוּ כִּפָּה זוּגוֹת תְּפִלִּין, כִּי צָרִיכִין לְנַסֵּעַ אֵלָיו בְּחִכְמָה בְּאֶפֶן שְׁלֹא יָבִין שֶׁבָּאוּ אֵלָיו בְּשִׁבִיל זֶה כִּדִּי שְׁלֹא יִהְיֶה נִלְכָּד חַס וְשָׁלוֹם בְּאִיזָה צַד גְּאוֹת, עַל־כֵּן הָיָה רָצוֹנוּ לְנַסֵּעַ אֵלָיו בְּעֶצְמוֹ וְלִקַּח מִמֶּנּוּ כִּפָּה זוּגוֹת תְּפִלִּין וְלִחְלֹק לְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ שְׂנֵזֶכֶה כָּלָנוּ לְהִנִּיחַ תְּפִלִּין קְדוּשִׁים שְׁלוֹ. וְגַם קִדְּם שְׁסֻפֵּר זֹאת דְּבַר עֲמָנוּ כִּפָּה פְּעָמִים שְׁרָצוֹנוּ שִׁיְהִיָּה לָנוּ תְּפִלִּין טוֹבִים מִסּוֹפֵר הַגּוֹן בְּאֶמֶת. וְכִפִּי הִנְרָאָה מִדְּבָרָיו הָיָה שְׁלֹא הִיְתָה כּוֹנֵנְתּוֹ עַל אֵלוֹ הַסּוֹפְרִים הַמְּפָרְסָמִים עֲכָשׁוּ רַק שִׁיְהִיָּה סוֹפֵר הַגּוֹן בְּאֶמֶת לְאֶמֶתוֹ. וְדַבֵּר מִזֶּה כִּפָּה פְּעָמִים מִעֲנִין תְּפִלִּין טוֹבִים כַּנִּלְ, אַחֲר־כֵּן סִפֵּר הַנִּזְכָּר לְעִיל שִׁיּוֹדֵעַ מִסּוֹפֵר וְכוּ' כַּנִּלְ. אֲךָ בְּעוֹזְנוֹתֵינוּ הָרַבִּים לֹא זָכִינוּ לְהוֹצִיא הַדְּבָר לְאוֹר וְלֹא גָלָה לָנוּ מִי

הוא הסופר ואיפה הוא. ובתוך כך נסתלק למעלה למעלה. ואין
 אתנו יודע עד מה איה מקום כבודו של הסופר ההגון באמת:
 אחד מאנשי-שלומנו היה קובל לפניו שאחר אכילתו כששוכב על
 מפתו קדם השנה הוא רוצה לדבר אז איזה דבורים של
 התבודדות לבקש מהשם יתברך שיקרבו לעבודתו וכו' ואינו
 יכול לפתח אז פיו כלל. השיב לו רבנו זכרוננו לברכה, אם כן
 שוכבין עצמן וגונחין גניחה אחר גניחה. ועשה רבנו זכרוננו
 לברכה בעצמו גניחות תכופות כמרמוז שפך יעשה:

סדר לקויני עצות היופני:

טו השם-יתברך ברוך הוא גדול מאד ולגדלתו אין חקר, ואין
 יודעין כלל, כי נעשה בעולם דברים נוראים, מעשים רבים לאין
 תכלית, ושנויים וחדושים רבים ונפלאים, ואין יודעין כלל, ואי
 אפשר לדבר בזה, רק כל חד בפם מה דמשער בלבה יכול להבין
 מרחוק שאין יודעין כלל, ואף-על-פי-כן עדין הוא רחוק מ"תכלית
 הידיעה שלא נדע", כי עדין לא התחיל לידע כלל. ועין בפנים
 שיחות נפלאות בזה, ואיך להתחזק על-ידי זה לבל יפל בדעתו
 לעולם, אפלו אם נפל למקום שנפל, חם ושלום, אל יתיאש עצמו
 מן הצעקה לעולם, כי השם יתברך גדול מאד, ויכול להתהפך
 הכל לטובה וכו', עין שם.

ודוי דברים

א על-ידי והוי דברים לפני התלמיד-חכם האמת, על-ידי-זה מעלה
 בחינת מלכות דקדשה לשרשה, ועל-ידי-זה מבטל ממשלת
 העכו"ם, ועל-ידי-זה זוכה לידע שכל מארעותיו הם לטובתו,
 ויברך על הכל הטוב והמיטיב, שזאת הבחינה הוא מעין עולם

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתמד - צמח מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הבא (לקו"מ סי' ד).

ב עונותיו של אדם הם חקוקים על עצמותיו. ועל-ידי ודוי דברים לפני התלמיד-חכם, יוצא מעצמותיו הצרופים רעים של העונות שהיו חקוקים עליהם, ומוחלין ומכפרים לו כל עונותיו (שם; ועיין תשובה אות א).

ג קדם שהתודה וספר כל לבו לפני התלמיד-חכם, אף-על-פי שהיה אצל התלמיד-חכם ונתן לו ממון, עדין אינו יודע באיזה דרך הוא מהלך, כי "יש דרך ישר לפני איש, ואחריתה דרכי מות". אבל על-ידי ודוי דברים לפני תלמיד-חכם, על-ידי-זה התלמיד-חכם מדריך אותו בדרך הישר ולפי שרש נשמתו, ונתתקן הכל (שם).

ד בכל פעם שבא אצל התלמיד-חכם, יספר לפניו כל לבו, ועל-ידי-זה הוא נכלל באין-סוף (שם).

ה צריך לפרש את החטא, כי צריכין להתודות בדבורים דיקא בכל פעם על כל מה שעשה. ויש לזה מניעות רבות: לפעמים נשכח מאתו החטא, ויש שזוכר את החטא ויכבד עליו מאד, וקשה לו להוציא הדבור להתודות, ועוד מניעות רבות. והתקון לזה: לשמח הרבה בשמחה של מצוה, כגון חתונה של מצוה או שאר שמחה של מצוה, שיתגבר לשמח בשמחה גדולה עד שירקד הרבה מחמת שמחה, ועל-ידי-זה זוכה להתודות בדבורים, ועל-ידי-זה יתקן פגם חטאיו (שם קעח).

סדר שיחות הר"ן הישנים:

שו שיך להא"ב החדש אות ד' דעת סימן א' המתחיל: דע כי לכל העולמות ולכל נברא יש קומה מיחדת וכו', למשל מין האריה וכו' וההבדלים כלם הם רמוזים בתמונת האותיות ובצרופיהם

וְהִזְכָּה לְהִבִּין אֶת הַתּוֹרָה וְכוּ' נִרְאָה לִי שֶׁזֶהוּ עֲנִין הַשִּׁיחָה שְׁשִׁמְעֵתִי מִפִּי הַקָּדוֹשׁ קֹדֶם שֶׁבֶת חֲנֻכָּה תִקַּם"ה מֵעֲנִין הַבְּרִיּוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁכָּל הַתְּמוּנֹת וְהַצּוּרוֹת שֶׁל כָּל בְּנֵי אָדָם כָּלָם נִכְלָלִים בְּתֵבַת אָדָם הַנֶּאֱמָר בַּתּוֹרָה "נַעֲשֵׂה אָדָם" (בְּרֵאשִׁית אִיכו) כִּי בְּזוֹ הַתֵּבָה אָדָם שָׁאֵמַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ "נַעֲשֵׂה אָדָם" בְּתֵבָה זוֹ בְּעֶצְמָהּ נִכְלָלִים כָּל מֵינֵי הַתְּמוּנֹת שֶׁל כָּל בְּנֵי אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם וְכֵן תֵּבַת בְּהֵמָה וְחֵיה וְכוּ' הַנֶּאֱמָר בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, בְּזוֹ הַתֵּבָה גַּם כֵּן נִכְלָל כָּל הַתְּמוּנֹת שֶׁל כָּל בְּהֵמָה וְחֵיה וְכֵן שָׂאֵר הַנִּבְרָאִים וְהַאֲרִיךְ בְּשִׁיחָה זוֹ וְאָמַר אֲזִי שֵׁשׁ חֲכָמוֹת אֶפְלוּ בְּזֶה הָעוֹלָם שֶׁיִּכּוֹלִין לְחַיּוֹת בָּהֶם לְבַד בְּלִי שׁוּם אֲכִילָה וְשִׁתְיָה כִּי יֵשׁ דְּבָרִים נִפְלְאִים וְחֲכָמוֹת עֲלִיוֹנוֹת וְנוֹרְאוֹת אֶפְלוּ בְּזֶה הָעוֹלָם שֶׁיִּכּוֹלִין לְחַיּוֹת בָּהֶם לְבַד בְּלִי שׁוּם אֲכִילָה וְשִׁתְיָה וְהַאֲרִיךְ בְּשִׁיחָה זוֹ הַרְבֵּה וְלֹא זָכִינוּ לְכַתְּבָהּ:

שׁוֹ לְעֲנִין מֵה שֶׁדִּרְךְ הָעוֹלָם לֹאֵמַר בְּכָל שָׁנָה וּבְכָל עֵת שֶׁעֲכָשׁוּ אֵינָם עֲתִים טוֹבוֹת וּבְשָׁנִים הַקּוֹדְמִים הָיָה טוֹב יוֹתֵר וְכוּ' כִּידוּעַ שִׁיחֹת כָּאֵלוּ בֵּין רַב הָעוֹלָם, דְּבִרְנוּ עִמּוֹ מְזִה הַרְבֵּה וְרַב הַשִּׁיחָה הָיָה שֶׁסִּפְרוּ לְפָנָיו הַרְבֵּה שְׁבִימִים הָרֵאשׁוֹנִים הַטּוֹבִים הָיָה הַכֹּל בְּזוֹל גָּדוֹל הַרְבֵּה יוֹתֵר מִשָּׁל עֲכָשׁוּ כִּי לֹא הָיָה אֲזִי נְגִידִים וְעֲשִׂירִים גְּדוֹלִים כְּמוֹ עֲכָשׁוּ וּמֵה שֶׁמוֹצִיא עֲכָשׁוּ בְּעַל הַבַּיִת פֶּשׁוּט וְאֶפְלוּ מִקְּבֵל חָשׁוּב הוּא יוֹתֵר מֵהַהוֹצֵאֹת שֶׁל הַנְּגִידִים, שְׁבִשָׁנִים הַקּוֹדְמִים כִּידוּעַ וּמְפָרְסָם כָּל זֶה עָנָה וְאָמַר:

הֲלֹא אֲדַרְבָּא, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִנְהִיג עֲתָה הָעוֹלָם יָפָה יוֹתֵר מִקֶּדֶם! וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן: אֲדַרְבָּא דְּעַר אֵיבְעַר שְׁטַעַר פִּירְטַ הַיִּינְטַ שְׁעַנִּיר דִּיא וְוַעֲלַט:

סדר שִׁלְחוּ עֲרֹף הַיּוֹפִי:

(ו) מכשירי מילה שאפשר לעשותם מערב שבת אינם דוחים את השבת לפיכך אם לא הביא איזמל למילה מערב שבת לא יביאנו בשבת אפילו במקום שאין בו אלא איסור דרבנן שהעמידו חכמים דבריהם במקום כרת. ולומר לאינו יהודי לעשותם אם הוא דבר שאם עשהו ישראל אין בו איסור אלא מדרבנן אומר לאינו יהודי ועושהו ואם הוא דבר שאסור לישראל לעשותו מן התורה לא יאמר לאינו יהודי לעשותו (ועיין לעיל סימן ש"ז): (ז) לא היה לו כמון שחוק מע"ש לא ישחקנו אלא לועם בשיניו אם לא עירב מאתמול יין ושמן ליתן עליה לא יערבם היום אלא יתן כל אחד לבדו: (ח) אין עושין לה חלוק אלא כורך עליה סמרטוט ואם אין לו כורך על אצבעו דרך מלבוש לשנות מדרך הוצאה בחול ומביא דרך חצר אחרת אפילו לא נשתתפו יחד: (ט) בזמן חכמי הגמרא אם לא היו רוחצים את הולד לפני המילה ולאחר המילה וביום שלישי למילה במים חמין היה מסוכן לפיכך נזקקו לכתוב משפטו כשחל להיות בשבת והאידנא לא נהגו ברחיצה כלל ודינו לרחוץ בשבת אם רצו כדין רחיצת כל אדם: הגה ובמדינות אלו נוהגים לרחצו לפני המילה בחמין שהוחמו מאתמול ולאחר המילה במו"ש וכן אם היה יום ג' למילתו בשבת ורואים שיש צורך לרחצו מכינים חמין מבעוד יום ורוחצים אותו בשבת וכל זה מן הסתם אבל אם רואים שיש לחוש לסכנה אם לא ירחצו אותו אחר המילה בודאי מותר לרחצו ולחלל עליו שבת מידי דהוי אשאר חולה שיש בו סכנה: (י) אדם שלא מל מעולם לא ימול בשבת אבל אם מל כבר פעם אחת מותר למול בשבת אפילו אם הוא אבי הבן: הגה ועיין עוד דיני מילה בטור יורה דעה סימן רס"ו:

סימן שלב (א) אין מילדין את הבהמה בשבת: (ז) אין מפרכסין לבהמה גלדי מכה ולא סכין אותה בשמן וה"מ בגמר מכה דליכא אלא משום תענוג אבל בתחלת מכה דאיכא צערא שרי: (ג) אם אכלה כרשינין הרבה ומצטערת יכול להריצה בחצר כדי שתייגע ותתרפא: (ד) אם אחזה דם יכול להעמידה במים כדי שתצטנן ואם הוא ספק שאם לא יקיוז לה דם תמות מותר לומר לאינו יהודי להקיזה:

סימן שלג (א) אוצר של תבואה או של כדי יין אע"פ שמותר להסתפק ממנו אסור להתחיל בו לפנותו אלא לדבר מצוה כגון שפינהו להכנסת אורחים או לקבוע בו בית המדרש וכיצד מפנהו אם היה האוצר גדול מפנה ממנו חמש קופות (שבכל קופה שלש סאים) (הגהות מרדכי ור"ן פרק מפנין) לא היה בו אלא חמש קופות מפנה מהם ארבע קופות אבל כולו לא יפנה שמא יבא להשוות גומות: הגה וכל שבות שהתירו משום צורך מצוה מותר גם כן לצורך אורחים ולא מקרי אורחים אלא שנתארחו אצלו בביתו או שזימן אורחים שנתארחו אצל אחרים (תרומת הדשן סימן ע"ב) אבל כשזימן חבירו לסעוד אצלו לא מקרי אורחים ואינה סעודת מצוה רק סעודת רשות (ב"י): (ז) כשמפנה אלו ארבעה או חמשה קופות לא יחלקם בקופות קטנות להוליכם בהרבה פעמים כדי להקל המשאוי מפני שמרבה בהילוך ואוושא מלתא טפי: (ג) אלו ד' או ה' קופות שמפנה היינו לאורח אחד ואם באו לו הרבה מפנה כשיעור הזה לכל אורח ואורח ובלבד שלא יפנה אחד לכולם דאיכא טרחא יתירה אלא כל אחד יפנה לעצמו או אחר יפנה בעדו: הגה חביות של יין שהובאו על עגלה אסור להורידן בשבת אם לא לכבוד אורחים או לצורך מצוה דהוי כמפנה האוצר (א"ז):

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתמח - צמח מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

סדר לקווי תפלות הימני:

תתקלו: רבונו של עולם אתה יודע שאין לי שום חיות וכח ותקוה ופתחון פה לדבר לפניך כי אם על ידי הדרך הקדוש והנורא והנשגב והנפלא הזה, שגלו רבותינו זכרונם לברכה בפסוק: "אזמרה לאלקי בעודי" כי אתה יודע את גדל עצם ורבוי קלוקלי, את מרירות ומרירות באבים אנושים של עוונותי העצומים והכבדים מאד במהות וכמות ואיכות, אשר כמעט כמעט לא היה תקוה חס ושלום, כי מכף רגל ועד ראש אין בי מתם פצע וחבורה ומכה טריה אבל אתה הזהרתנו שצריך האדם לחפש ולבקש ולמצא בעצמו נקודות טובות ולשמח את נפשו, ולבלי לפל בדתו, מכל שכן שלא ליאש את עצמו חס ושלום בשום אפן בעולם, על כן עזרני וזכני והורני הדרך לזכות לזה באמת, שאזכה בכל עת אשר ירצו להתגבר עלי חס ושלום עצבות ומרה שחורה ויגון ואנחה על ידי עוונותי ופשעי הרבים והעצומים מאד, וירצו להחליש את דעתי ולרשל את ידי, כאלו אפם תקוה חס ושלום, שתעזרני ותושיעני בחסדיך הרבים והגדולים להתגבר עליהם בכל עז ותעצומות, ולבלי לפל בדתתי בשום אפן בעולם, רק להתחזק ולהתגבר בכל הכחות לחפש ולעין ולבקש ולמצא בי זכות ונקודות טובות שזכיתי לעשות מעודי עד היום הזה כי באמת גם בעצם פחיתותנו ושפלותנו ובעצם רבוי פגמנו, אף על פי כן חסדיך גבר עלינו, וזכיתנו ברחמיה בכל עת לחטף בכל פעם איזה מצות ומעשים טובים, וכאשר אתה משבח ומפאר ומחבב את כנסת ישראל בגלותם ושפלותם, כפלח הרמון רקתך", אפלו פושעי ישראל מלאים מצות כרמון ואם גם המצות בעצמן שאנו עושין הם מלאים פסלות, פניות ומחשבות

זרות ובלבולים, ועדין לא עשינו מעולם שום מצוה בשלמות, אף על פי כן, אי אפשר שלא יהיה בהם איזה נקודות טובות כי בכל מצוה ומצוה שזכינו כן אחד ואחד לעשות לפעמים הן ציצית או תפלין, או קבלת שבתות וימים טובים, או איזה צדקה וגמילות חסד, והרחקות מאכלות אסורות, וכו' וכו', בודאי יש בכל מצוה ומעשה טובה איזה נקודה טובה, על כל פנים ועל ידי אלו הנקודות טובות ראוי לנו לשמח כל ימינו לעולם, אפלו בעצם גריעותינו, מה שזכינו לגרם נחת רוח לפניך באיזה נקודות טובות שזכינו כל ימי חיינו ועל ידי זה נזכה לכנס לכהן זכות באמת, ולשמח את נפשנו תמיד, באפן שנזכה לשוב בתשובה שלמה באמת על ידי זה כי אני מאמין באמונה שלמה שעל ידי הדרך וצנור החסד הנפלא הזה, יש תקוה גם לי, ואפלו לכל פושעי ישראל הגרועים מאד, לזכות מעתה לתשובה שלמה באמת ולהיות בשמחה תמיד:

תתקלו: וזכני ברחמיך הרבים לדון את כל בני אדם לכהן זכות תמיד, ואפלו כשאני רואה רשע גמור, אף על פי כן אחפש ואבקש עד שאמצא בו גם כן נקודות טובות, עד שאזכה לדונו לכהן זכות ולהכניסו בכהן זכות באמת ולהשיבו בתשובה שלמה באמת על ידי זה רבנו של עולם בזכות וכהן הצדיקים האמתיים המליצים טוב על ישראל תמיד, העוסקים וטורחים בכל כחם לחפש ולחתר ולמצא זכות וטוב בכל אחד מישראל, אפלו בהגרוע שבגרועים, בזכותם וכחם, זכנו גם כן לבוא לזה באמת:

תתקלח: ותזכנו להתקרב להצדיקים האמתיים האלו, העוסקים בזה תמיד, לחפש ולבקש ולמצא נקודות טובות בכל אחד ואחד מישראל, אפלו במושעים ישראל, בכלם מחפשים ומוצאים

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר

בִּיתָנוּ מִזֶּמֶר מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל יְמֵינוּ
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

בְּחֻמְתָּם נִקְדוֹת טוֹבוֹת, וּמִלְקָטִים וּמִקְבָּצִים אוֹתָם "אֶחָת לְאֶחָת
לְמִצָּא חֲשׁבוֹן" וּמִכְנִיסִים גַּם אוֹתָם בְּכַף זְכוּת, וּבּוֹנִים מֵהֶם בְּנֵינִים
דְּקֻדְשָׁה נִפְלְאִים וְנוֹרָאִים וּמַעֲלִים לְפָנֶיךָ שְׁעֲשׂוּעִים גְּדוּלִים שְׁלֹא
עָלוּ לְפָנֶיךָ מִימּוֹת עוֹלָם וְזוֹכִין לַעֲשׂוֹת זְמִירוֹת וְנִגּוּנִים קְדוּשִׁים
עַל־יְדֵי קְבוּץ הַטּוֹב הַזֶּה מִמְּקוֹמוֹת הָאֵלֶּה:

תִּתְקַלֵּט: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָלֵא רַחֲמִים, זַכְנוּ לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים
הָאֵלֹהִים, וְזַכְנוּ לְהִכָּלֵל בָּהֶם וְלִשְׁמַע תְּפִלָּתָם הַקְּדוּשָׁה שֶׁל צַדִּיקִים
נוֹרָאִים הָאֵלֹהִים אֲשֶׁר רַק הֵם יוֹדְעִים לְהִתְפַּלֵּל בְּשִׁבִיל כָּל יִשְׂרָאֵל,
וְלִירֹד לְפָנֶיךָ הַתְּבָה לְהוֹצִיא אֶת הָרַבִּים יְדֵי חוֹבָתָן, לְקַבֵּץ כָּל הַטּוֹב
וְכָל הַנִּקְדוֹת טוֹבוֹת מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהַמְתַּפְּלִיזִין, וְלְהִתְפַּלֵּל עִם
כָּל הַטּוֹב הַזֶּה לְפָנֶיךָ מָלֵא רַחֲמִים, וְלְהַפִּיץ מִדַּת הַדִּין לְמִדַּת
הָרַחֲמִים זַכְנוּ בְּחֻסְדֶּיךָ הַגְּדוּלִים וְרַחֲמֶיךָ הָעֲצוּמִים, שְׁנֵהֲיָה נִכְלָלִים
בְּתִפְלוֹת הַצַּדִּיקִים הָאֵלֹהִים וְהֵם יִתְפַּלְלוּ בְּעֵדְנוּ תָּמִיד, וְאֵל יִתְּנוּ דְּמֵי
לֶךְ עַד אֲשֶׁר תִּרְחַם גַּם עָלֵינוּ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד וְתֹאסֹפְנוּ אֵלֶיךָ
הַבִּיתָה, וְתִכְנִיסֵנוּ לְכַף זְכוּת בְּאַמֶּת וְתִשְׁמַח אֶת נַפְשֵׁינוּ תָּמִיד
וְתִחְזִירֵנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: